

Geen strooptochten worden thans meer ondernomen. Geen zeeroovers oefenen thans hun bedrijf ongestoord uit. In onze dagen spreekt men van een wereldvrede, die aanstaande is, van een tijd, dat geen geweld

van wapenen meer gebruikt zal worden. Doch ook thans is de hebzucht niet gedood en de strijd om het bezit, de strijd om het kapitaal, zal straks wellicht de kroon zetten op al den strijd, die ooit gestreden werd.

Echt Amerikaansch!

»Wel heb ik van mijn leven! — hoe is dat mogelijk! De gedachte alléén aan zoo iets is genoeg om mij te doen beven en rillen van angst!» riep moeder Eilers, terwijl zij met een zenuwachtig rukje de breede linten harer Zondagsche muts losmaakte. »Ik zou zeggen, dat de menschen tegenwoordig toch wat ál te veel wagen!» Hoofdschuddend keek zij nog weer eens in den langen brief, want over den inhoud van dit schrijven kon zij zich niet genoeg verbazen.

»Ja, hoe langer hoe stoutmoediger, vermeteler en roekeloozer worden zij, daar hebt u gelijk aan,» stemde Willem, haar éénige zoon en de erfgenaam van zijns vaders zaak, zijne moeder toe; »maar zij gaan daarginds dikwijls op die manier te werk. Ik heb er meermalen in de couranten het een en ander van gelezen, en het schijnt niet eens zoo bijzonder gevaarlijk te zijn! Eu bovendien, moeder, — dat zijn geen huizen zooals die van ons hier in onze doodouderwetsche stad: met muren van twee voet dik! Een sterk en stevig houten gebouw, en alleen de verdieping gelijkstraats deugdelijk metselwerk, — zoo'n soort van huis zal het geweest zijn! Als u het goedvindt, moeder, zal ik u den brief nog eens hardop voorlezen, dan begrijpen wij beiden beter, hoe alles geweest is!»

»Ja, doe dat, mijn jongen, — want je weet wel: van Bertha's brieven kan ik nooit genoeg naar mijn zin hooren!»

»'t Is met mij precies evenzoo,» zeide Willem met een lichten zucht, die zijne éénige, in Noord-Amerika wonende zuster gold, welke meer dan twintig jaren geleden als jonge vrouw haren man over den grooten Atlantischen Oceaán was gevolgd.

Willem legde zijn sigaar neer, en begon te lezen:

»Chicago, 4 Januari 1897. Weet u nog wel, lieve moeder, wat al angst en zorg u in uw laatsten brief aan mij ontboezemd hebt? »Maar kind,» — zoo schreef u — »je zult toch niet in 't hartje van den winter aan verhuizen gaan denken? Wat ik je bidden mag, doe dat toch niet; niemand kan dat van je verlangen!» Ik kan mij duidelijk voorstellen, moedertje, hoe verdrietig gij uwen anders zoo vriendelijken mond daarbij vertrokken hebt, en met hoeveel bezorgdheid gij uwen blik in de verte hebt laten dwalen, als stond ik nog voor u in al mijne bangheid en onbeholpenheid van vroeger tijd. Gij moest u toch wezenlijk niet altijd zoo angstig en ongerust over mij maken, lieve moeder! Gij vergeet altijd dat ik bijna twintig jaar lang in een woest en eenzaam bosch farmersvrouw ben geweest, en mij daar heb opgewerkt tot eene zekere mate van dapperheid en ondernemingsgeest, die niet gemakkelijk voor iets terugdeinst. U hebt mij dikwijls gezegd, toen ik nog onder uwe lieve, bewakende hoéde stond, dat er zoo'n grooten zegen ligt in dat »moeten!» Thans weet ik bij ervaring, dat u gelijk hadt; en ik durf beweren, dat een streng en hard moeten, dat ons dag aan dag en jaar aan jaar zware plichten oplegt, de beste opvoeder is. O, dat heerlijke moeten!

»Maar kind, begin dan toch over je verhuizing!» hoor ik u ongeduldig roepen. Ja, houd mij mijne afdwaling ten goede, liefste moeder, en vóór alle andere dingen: wees niet bezorgd meer, — de verhuizing is achter den rug en gelukkig afgelopen.

Laat mij u eens vertellen, hoe alles zich

heeft toegedragen, en u zult van verbazing de handen in elkaar slaan, hoe echt Amerikaansch men daarbij is te werk gegaan. O, verbeeld u: als u eens geweten hadt wat ons te wachten stond! Ik heb u bij lange na niet alles verteld, om u niet noodeloos ongerust te maken. Want het is een heel andere verhuizing geweest, dan zij er thuis in ons goede ouderwetsche stadje op na houden!

Dus, stel u nu maar eens voor, lieve moeder, — niet onze roerende goederen hebben wij naar eene andere woning overgebracht, maar ons geheele huis is met ons getransporteerd, en wij met ons huis! En denk dan eens, — op de plek, waar ons woonhuis zeven jaar lang gestaan heeft, is nu alles met den grond gelijk gemaakt, en hooge sneeuw bedekt de plaats, die in 't eerstvolgende voorjaar met boomen beplant wordt en bij het stadsplantsoen zal worden aangetrokken.

Maar luister nu eens, hoe alles in zijn werk gegaan is. De klok sloeg 's morgens acht uur, toen de werklieden verschenen, die ons huis van zijne oude plaats zouden optillen en naar de nieuwe standplaats overbrengen. Onze kleinsten sliepen nog, maar overigens stonden wij allen voor de ramen, om naar het nemen der voorbereidende maatregelen te kijken. Dewijl men ons de verzekering had gegeven, dat de ophanden zijnde gebeurtenis volkomen zonder gevaar was, hadden wij het besluit genomen, in het huis en bij elkaar te blijven, terwijl het voortbewogen zou worden.

Daags te voren waren reeds al de noodige voorbereidselen gemaakt: al de machines, dommekrachten en rollen waren op hunne plaats.

Allereerst maakte men aanstalten om ons drie verdiepingen hooge huis van zijne onderste verdieping los te breken; daarna hief men het in de hoogte, schoof er rollen onder, en rolde ons eerst 250 voet zuidwaarts en daarna 250 voet oostwaarts voort, tot aan de plek waar reeds eene nieuwe verdieping gelijkstraats stond opgetrokken, waarnaast men ons huis voorloopig staan liet. Deze arbeid had ongeveer acht uren tijds in beslag genomen, en was waarlijk voor een dag

voldoende. Het was eene merkwaardig goed geslaagde operatie, alleen mogelijk in eene wereldstad als de onze, waar vele werkkrachten en rijke geldmiddelen ter beschikking staan.

Wij sliepen dien nacht zoo goed alsof ons huis nog op zijne oude plaats stond en veilig op zijne verdieping gelijkstraats rustte.

Den volgenden dag, alweder in de vroege, gingen wij met onze »verhuizing» voort. Eerst schroefde men de beide verdiepingen tegelijk met ons nog 15 voet in de hoogte, zoodat wij inderdaad zeer bedenkelijk in de lucht zweefden, en soms ook merkbaar schommelden. Nu en dan hoorden wij een angstig gekraak van de wanden, en men kon de schilderijen duidelijk zien slingeren.

Nadat op deze wijze onze twee verdiepingen nog circa 15 voet verhoogd waren bewoog men ze zijwaarts en zette men ze zachtjes op de nieuwe onderste verdieping neer. Maar niet onmiddellijk, want — ons huis zou vier verdiepingen hoog worden. Tusschen de verdieping gelijkstraats en de vroegere eerste verdieping zou een nieuwe verdieping geschoven worden, welker balken reeds uit de onderste verdieping omhoog staken en waarop men nu onze beide oude verdiepingen nederliet. Alles liep voortreffelijk van stapel.

Stel u dus nu eens voor, lieve moeder, hoe ons dubbel bovenhuis er toen uitzag! Een soliede, van roode metselsteen opgetrokken verdieping gelijkstraats; daarboven een doorluchtig warnet van stijlen en balken, en daarop rustend ons bovenhuis, onze lieve oude woning! Het geheel zag er buitengewoon zonderling uit. Maar reeds binnen den tijd van veertien dagen was de nieuwe verdieping onder ons — een gemetselde étage — totaal kant en klaar; na nogmaals twee weken was al het schilder- en behangerswerk afgeloopen, en konden wij ons vrijelijk over de drie verdiepingen verdeelen. Onze »verhuizing» was in orde.

Nu weet ik, mijn moedertje, dat in uw teeder bezorgd hart reeds lang de martelende gedachte is opgekomen, op welke wijze wij: papa, de vijf kleinen en mama, uit deze duizelingwekkende hoogte, over een door-

luchtigen ondergrond, het verkeer met »de bewoonde aarde» bleven onderhouden, aangezien wij luchtbewoners voor dezen tusschentoestand toch geene vleugelen hadden gekregen, en wij er ook niet op rekenen konden dat de raven ons brood en vleesch zouden brengen, zooals eenmaal den grooten profeet.

Nu, men bouwde eenvoudig een lange trap voor ons, een soort van »jakobs ladder,» maar met sterke treden en vertrouwde leuning, want u weet wel: wij zijn allen geene engelen, die duizelig worden noch struikelen!

Ziezoo, dat is nu onze »verhuizing» geweest! Niet waar, echt Amerikaansch?! En ik geloof, lieve moeder, u is er mij dankbaar voor, dat ik u niet van te voren met de vreeselijke bijzonderheden heb bekend gemaakt —”

»Ja, den Heer zij dank, dat ik het niet van te voren geweten heb!» zeide moeder Eilers, terwijl zij een diepen zucht van verlichting slaakte; »ik in mijn angst en mijn onverstand zou den goeden God zekerlijk zóó erg met mijne voorbeden geplaagd hebben, dat Hij er ongeduldig onder geworden zou zijn! Nu blijft er mij niets anders over, dan Hem te loven en te danken voor zijne genadige bewaring!» Zij vouwde eerbiedig de

handen en staarde peinzend naar den grond.

»Ik houd toch óók meer van de ouderwetsche manier van verhuizen, moeder,» zeide Willem. »En bovendien» — glimlachend keek hij eens rond naar de dikke muren — »zoo'n huis als dit zouden zij niet van zijn plaats krijgen, — neen, daar zouden zelfs de veelvermogenende Amerikanen niet toe in staat zijn!»

Het verplaatsen van geheele gebouwen behoort in Amerika sedert lang niet meer tot de zeldzaamheden; maar nu heeft men te Chicago de Inmanuelkerk, van de Baptistengemeente, 15.5 M. verplaatst. Het gebouw is 49 M. lang en 28.25 M. breed, en er hoort een toren bij van 68.6 M. hoogte. Deze stond een nabijgelegen hotel wat in den weg, en de eigenaar verzocht op zijn kosten de kerk te mogen verplaatsen en tevens te restaureeren. Daarvoor werd ruim 250.000 gulden besteed. In zes dagen was de kerk met 1275 windassen opgetild en, op ijzeren cylindereen over ontzaglijke balken gelegd, met stoommachines voortgetrokken; elken dag werd 10 uren gewerkt en 2.74 M. gevorderd. De firma Harvey Scheeler voerde 't werk uit; de leiding was aan een Duitscher, Karl. H. Rektor, opgedragen.

H. J. H.

DE BOOMMOORDER.

Hoe schoon werkt de weelderige plantengroei der tropische landen mede tot versiering en stoffeering van de door de natuur zoo bevoorrechte streken. Toch is er onder al die verscheidenheid een plant, wier taak het schijnt te zijn in het bekoorlijke en vredelievende rijk van Flora verwoesting en dood te verspreiden. De *Ficus dentroica*, een gewas, dat tot de vijgensoorten gerekend wordt. De Venezuelanen noemen deze plant *mata pala*, hetwelk wil zeggen: boomdooder, welke naam haar is gegeven wegens haar kenmerkende eigenschap, om al de planten, die in haar nabijheid groeien, te vernielen.

Als een klein plantje ontkiemt het onschuldig op een gunstige plaats onder een der prachtige woudreuzen, waar het als door toeval is heengevoerd, door den wind of vogels.

Voor al in kloven en spleten ontwikkelt zich als een onbeduidend woekerplantje de noodlottige boommoorder, en straks zal het den stam de verleende gastvrijheid beloonen door hem naar het leven te staan, en wordt hem een droevig lot bereid.

Hebben de bladeren van de verraderlijke beschermeling, die een grootte hebben als een hand, een zekere lengte gekregen, dan klemmen zij zich vast om den beschermen-